

Iako je svoj talent dokazala brojnim ulogama te je za njih dobila nagrade i pohvale od kritike, Marija Škarčić na Akademiju se upisala tek iz trećeg pokušaja. Početni neuspjeh ona tumači kao nedostatak sigurnosti i vjere u sebe.

Potpri

MARIJA ŠKARIČIĆ,

nagrađivana splitska glumica sa zagrebačkom adresom, koju trenutačno možemo gledati u filmu 'Svećenikova djeca', govori o majčinstvu, ambicijama i ljubavi

Razgovarala Gordana Kosjer

• Fotografije Mare Milin

Glumica Marija Škarčić u ovu je godinu ušla premijerom filma 'Svećenikova djeca' Vinka Brešana u kojoj je ostvarila zapaženu ulogu trafikantove supruge Marte. Tri tjedna nakon premijere ispostavilo se da je ta komedija, koja je istovremeno i nešto potpuno suprotno od toga žanra, u kina privukla više od 100.000 gledatelja i time postala treći najgledaniji domaćiigrani film u Hrvatskoj. Čini se da će taj broj itekako rasti jer se zbog velikog zanimanja film počeo prikazivati i u knjižnicama u malim mjestima i gradovima diljem zemlje koji nemaju kinodvorane. Riječ je o ostvarenju koje je zaintrigiralo javnost i potaknulo mnoge rasprave. Zanimljivo je i kako su se na listi pet najgledanijih hrvatskih filmova našla čak dva filma u kojima je glumila Marija. Riječ je o spomenutom filmu 'Svećenikova djeca' i 'Što je muškarac bez brkova'. Osim toga Marija je dosad već dvaput osvojila prestižnu filmsku nagradu Srce Sarajeva,

TOP 5

LJUBAV - Ta sila drži na okupu cijeli svemir.

LJUDI - Njima pripadam.

PLANET ZEMLJA - Predivan je jer nam sve daje.

ZVIJEZDE - Ponekad kad u njih pogledam sve mi je jasno.

ONO JE LJUDSKI

BITI BLIZAK S NEKIM KOGA STE VOLJELI

osvojila je i Zlatnu Arenu u Puli, a prije dvije godine bila je uvrštena među deset najboljih mladih europskih glumaca i glumica u programu Shooting Stars, koji predstavlja nove glumačke nade europske kinematografije. Sve su to više nego dovoljni razlozi za razgovor u kojem Marija progovara o svojoj akademskoj karijeri, ljubavi prema rodnom Splitu i majčinstvu.

Ono što je već tjednima jedna od najzanimljivijih i najčešće spominjanih tema hrvatske javnosti jest odnos između Crkve i civilnog društva. Stjecajem okolnosti veliku ulogu u cijeloj priči ima i film 'Svećenikova djeca' u kojem ste ostvarili zapaženu ulogu. Kako komentirate činjenicu da je film toliko zaintrigirao javnost?

U filmu katolički svećenik buši kondome da bi povećao natalitet. Mislim da je to samo po sebi dovoljno originalno i komično da privuče gledatelje u kino, nema tu velike filozofije. Budući da cijela ta filmska akcija iza sebe ostavlja i posljedice, sve manje komične, a otvara i neke druge vrlo prepoznatljive teme vezane uz djelovanje sveprisutne Crkve, razumljivo je da je film gledan.

Jedna od često isticanih tvrdnji jest Brešanov začudni osjećaj za vrijeme kada treba plasirati neku filmsku temu. Naime, više je puta pogodio tajming. Kako to komentirate?

Nema se tu što komentirati. To je tako,

SRCE - Ono može sve i svašta još doživjeti i osjetiti.

O ljubavi

Iza vas je desetogodišnja veza s redateljem Hrvojem Hribarom. Kako je raditi s nekim s kime ste i u ljubavnoj vezi?

Meni je to prirodno i opuštajuće.

Nakon prekida veze Hrvoje i vi ostali ste u dobrom odnosima. To je rijetkost i vrijedno je divljenja. Kako ste to uspjeli postići?

Nismo to postizali niti smo se trudili. Za mene je ljudski i, opet će upotrijebiti taj izraz, prirodno ostati u kontaktu s nekim do koga mi je stalo i s kime želim ostati u kontaktu. Te se stvari ne mogu forsirati. Ako su ljudi zaista bliski, onda to i ostanu, ali ne nužno u istoj konstelaciji. Obožavam iskrenost, u prvom redu prema samoj sebi. Ako nešto ne ide, ne ide. Ajmo vidjeti što ide. Tako nekako.

Postoji li sada netko poseban u vašem životu?

Postoje mnogi posebni ljudi u mom životu, ali ne i u smislu u kojem vi pitate.

Koje su prednosti samačkog, a koje zajedničkog života?

Volim hodati sama po stanu i raditi što me volja. I osjećati se kako se osjećam a da to nikome ne moram objašnjavati. Ali je i jako lijepo doći kući i zagrliti blisku osobu. Trenutačno sam sama, i to je ok. Kad više ne budem, i to će biti ok.

Znam da nema pravila, ali možete li nam ipak reći što bi trebao imati muškarac koji bi vas mogao osvojiti?

To vam zaista ne mogu reći. Nemam sliku princa na bijelom konju.

Brešan ima talent za tajming, ali i ponešto sreće. Međutim, on povrh svega ima talent da napravi dobar, aktualan i intelektualni film, a bez toga nema tog tajminga koji bi mu mogao pomoći u bilo čemu.

Zanimljivo je kako je Brešan izjavio da ni u jednom trenutku nije dvojio oko podjele uloga. Sjećate li se kada i kako vas je Brešan pozvao da glumite Martu?

Obnavljali smo 'Ribarske svade' u Splitu, otišli na kavu i popričali o filmu. Dobila sam prvu verziju scenarija, i to je bilo to. Ništa spektakularno, vrlo jednostavno i prirodno.

Trenutačno sam sama, i to je ok. Volim hodati sama po stanu i raditi što me volja. I osjećati se kako se osjećam a da to nikom ne moram objašnjavati

Osim što glumite na filmu, radite i na Akademiji. Kakav je vaš angažman tamo i kako je raditi s mlađim glumcima? Oplemenjuje li vas taj rad?

Otkako radim na Akademiji, otvorio mi se cijeli novi svijet. Za početak, potpuna promjena moje pozicije. Sad sam netko tko sjedi izvan scene i promatra što se na njoj dogada s ljudima koji nastoje svladati razne glumačke zadatke. Odgovorna sam za to da ih upućujem što i kako dalje. To je vrlo zahtjevno i treba mi vremena i strpljenja da pronađem način kako artikulirati ono što vidim i ono što smatram bitnim za nastavak procesa. Nisam tamo došla kao pedagog koji sve zna, nego kao glumica koja mora puno toga naučiti kad je u pitanju rad s mlađim ljudima. Stvari mi svakim danom sjedaju, vidim i razumijem sve više i zaista me to inspirira. Više od svega sretna sam što sam upoznala divne mlade ljude koji su kao i

ja izabrali to neobično zanimanje.

Predajete na Akademiji, a svojevremeno ste izjavili da vam je studij bio težak. Na Akademiju ste se upisali iz trećeg pokušaja. Možete li se prisjetiti tih iskustava?

Nesigurnost i sumnja u sebe. Danas vidim da je to bio izvor svih mojih poteškoća.

Jeste li oduvijek znali da želite biti glumica? Kojim biste se poslom bavili da niste glumica?

Nikada nemam odgovor na hipotetska pitanja. Ne vidim smisla u razmišljanju o tome što bi bilo kad bi bilo. Nisam oduvijek znala da želim biti glumica, ali je gluma nešto što me oduvijek veselilo i privlačilo, i to najviše u djetinjstvu. Kad sam završila srednju školu i trebala odlučiti što i kako dalje, gluma je bila jedina stvar koja je imala veze sa mnom, a ne s idejama što je pametno studirati i tome slično.

Žena sam i imam određeni majčinski nagon. To je prirodno, ali nije nešto što želim ostvariti pod svaku cijenu

Nesumnjivo je da je film vaša ljubav, a što je s kazalištem? Možete li usporediti rad na filmu i u kazalištu?

Glumac je isti, ali su uvjeti i okolnosti drukčiji, stvar je prilagodbe. U kazalištu tjednima probaš, izadeš pred publiku i živi se kontakt nastavlja i traje. Na filmu si napravio što si napravio taj dan, i to pred filmskom ekipom i kamerom, i nema popravka. Ne možeš utjecati na konačni rezultat koji će se dogoditi nakon montaže. Volim dati sve od sebe u sceni koju baš taj dan snimam pa ako i nije bilo najsjajnije, pustit ću to i ići dalje. Kazalište nudi mogućnost svakodnevnog istraživanja istih glumačih zadataka, što je također jako lijepo.

Koju ste predstavu zadnju odgledali i kako biste je prokomentirali?

'Fine mrtve djevojke'. Veseli me što je Matanić na scenu poštено postavio temu koja je u svim porama hrvatskog društva, ali ne samo hrvatskog - ograničenost i frustracija vlastitim životom koja se manifestira mržnjom i bijesom prema nekome drugome, koji ni kriv ni dužan,

Zagreb mi nudi slobodu i izbor

Rođeni ste i odrasli u Splitu.

Nedostaje li vam rodni grad?

Koje su prednosti i mane života u Splitu, odnosno u Zagrebu, gdje sada živate?

Split mi ne fali jer mi je u Zagrebu dobro. Kad ga se zaželim, onda otputujem.

Što se prednosti i mana tiče, to je individualni doživljaj. Meni je Split ljepši, ugodnija je klima, miriše more i puno je sporiji ritam života. Ali je za mene u nekim segmentima prezavoren i neinspirativan. U Zagrebu se osjećam slobodnije i imam puno više izbora.

Splitsanke su poznate kao temperamentne žene. Jeste li i vi takvi?

Pa, recimo da jesam. Ali nisam baš iznimno temperamentna, samo nisam mrtvo puhalo.

Kakva ste kuharica? Imate li svoja omiljena jela?

Talentirana, ali malo lijena, prema-lo vremena odvajam za kuhanje. Volim sve iz mora, tjestenine s raznim umacima i makrobiotičku kuhinju.

Što vas uvijek može razveseliti?

Prava duhovitost.

živeći neki svoj život, postaje iracionalna prijetnja, tek tako. Kad čovjek nema svoj život, a toga nije svjestan, upikne ga u bolnu točku netko tko ga ima, tako ja to vidim. Primjerice, da katolički svećenici imaju normalan i zdrav seksualni život, nikad im seks, kondomi i masturbacija ne bi predstavljali prijetnju. Seks je prirodni fenomen i tako bi ga trebalo tretirati. Ako je sve došlo od Boga, onda je to valjda i slučaj sa seksualnošću. Zabranama i zatomljavanjem pretvara se u opsesivnu temu. Oni ga nazivaju prljavim i prijete prstom ili, što je još gore, postaju perverznijacu koji zlostavljuju malu djecu. To je samo jedna od zastrašujućih posljedica nesvesnosti o prirodnom tijeku i potrebama.

Postoji li neka uloga koju biste voljeli odigrati?

Lady Macbeth. Ne znam točno zašto, zapravo uopće ne razmišljam o tome, ali kad god mi netko postavi to pitanje, uvijek mi ta uloga prva padne na pamet. Možda zato što je ta žena toliko strastveno ambiciozna, a ta je tema prisutna svuda oko

Drago mi je što sam dobila nagrade. Ali one nemaju neko dublje značenje u mom životu, više su zgodna etiketa koja je tu, ali nema veze sa mnom intimno

nas i u svima nama. Rijetko je priznajemo, a dokle god je nesvesna, izvor je mnogih frustracija, nesporazuma i nesreće. Mene možda vuče to da raščistim s tim jednom zauvijek i istražim vlastita pitanja vezana uz ambiciju, da zaista razumijem otkud dolazi i zašto tako goni ljudski rod.

Iza vas su brojne nagrade. Čak ste dva put osvojili Srce Sarajeva, a nagrađeni ste i Zlatnom Arenom u Puli. Što vam znaće nagrade?

Lagala bih kad bih rekla da mi ništa ne znaće, draga mi je da sam ih dobila. Hoću reći, draže mi je da sam ih dobila nego da nisam. Ali nemaju neko dublje značenje u mom životu, one su kao neka zgodna etiketa koja je tu, ali nema puno veze sa mnom intimno. Lijepo mi je bilo dobiti priznanja da svoj posao dobro radim, ali ujutro kad se probudim, moram priznati da se bavim nekim potpuno drugim temama.

Biste li voljeli ostvariti internacionalnu karijeru? Naime, prije dvije godine bili ste uvršteni među deset najboljih mlađih europskih glumaca i glumica u programu Shooting Stars.

Voljela bih, da. Zato što volim snimati filmove i sve što sam dosad radila izvan Hrvatske bila su sjajna iskustva, valjda baš zbog toga što sam radila posao koji me veseli, u nekom drugom okruženju i na drugim jezicima. Ali, na kraju, to je opet običan filmski set na kojem se svi ubijaju od posla, jednako kao i kod nas. A ja jako volim filmski set.

Već ste nekoliko puta odigrali ulogu majke. U filmu 'Majka asfalta' utjelovili ste majku koja se bori za egzistenciju, a u 'Svećenikovoј djeci' tumačite lik žene koja, iako dijete nije biološki njezino, ima vrlo izražene majčinske osjećaje.

Razmišljate li o majčinstvu?

Razmišljam. I to bi zasad bilo to. Žena sam i imam odredene nagone, to je prirodno. Ali nemam namjeru to slijediti pod svaku cijenu. Ako za to dode vrijeme i situacija, izvan mene i u meni, onda će postati mama.

Na listi pet najgledanijih hrvatskih filmova našla su se čak dva u kojima ste vi glumili. Riječ je o spomenutom filmu

'Svećenikova djeca' i 'Što je muškarac bez brkova'. Kakav je osjećaj biti u najgledanijim filmovima u državi?

Ugodan, naravno, kakav bi uopće mogao biti? Veseli me snimanje filma koji ljudi vole gledati i donosi mi čak i neko olakšanje. Ovaj je posao u suštini povezan s publikom i, kad se ona odazove, zatvara se priredni krug. To ne znači da svaki film mora biti blockbuster, ali kad se to dogodi, čudno bi bilo ne biti zadovoljan.

Što nikada ne biste oprostili?

Nikad mi se nije dogodilo da nešto nisam oprostila. Ali nije bilo ni puno razloga za oproštanje, nisam doživjela prevelike povrede od drugih ljudi.

Osjećam da nema toga što se ne može oprostiti. Nije bitan sadržaj, nego razumijevanje da, što god netko napravi tebi, zapravo nema veze s tobom.

To govori nešto o toj određenoj osobi, koja je takva kakva jest i koja postupa iz svog mikrosvemira. To ne znači da neću sebi dati za pravo da budem povrijedena, ali se u konačnici suočim s time da oprost drugome zapravo oslobađa mene samu, a osoba koja me povrijedila neka se sa sobom nosi kako zna, može i želi.